

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/358/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616202403
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4616202403.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej v právnej veci navrhovateľky: K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., T. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Pavlom Vöröšvárym, advokátom so sídlom Topoľčany, Škultétyho 1597/7, proti odporcovi: K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., T. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Evou Príbelskou, advokátkou so sídlom Topoľčany, J. Matušku 2178, o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo 7. júla 2016, č. k. 6C/141/2016-97, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení vyživovacej povinnosti, zameškanom výživnom, trovách konania a súdnom poplatku **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd odvolanie odporcu vo výroku, ktorým bol návrh vo zvyšku zamietnutý **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 80 eur mesačne a to vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky s účinnosťou od 01. 05. 2016, zameškané výživné za čas od 01. 05. 2016 do 30. 06. 2016 vo výške 160 eur mu povolil splácať v mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok a exekúcie a vo zvyšku návrh zamietol. Odporcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Topoľčany súdny poplatok za návrh vo výške 57,50 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne vec odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 71 ods. 1 až 3, § 75 ods. 1 a 2 a § 77 ods. 1 Zákona o rodine. V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala určenia príspevku na výživu rozvedeného manžela, ktorý žiadala určiť vo výške 150 eur mesačne od 01. 05. 2016, ktorý návrh odôvodnila tým, že manželstvo s odporcom bolo rozvedené právoplatne dňa 23. 12. 2015, je invalidnou dôchodkyňou a poberá invalidný dôchodok vo výške 378,50 eura mesačne. V návrhu poukázala na svoj zlý zdravotný stav bez možnosti jeho zlepšenia, keďže trpí závažným nevyliciteľným onkologickým ochorením, Parkinsonovou chorobou a ochorením štítnej žľazy, pre ktorý nie je schopná pracovať od roku 1999. Poukázala, že sám odporca sa po odchode zo spoločnej domácnosti v auguste 2015 čestným prehlásením zaviazal, s ohľadom na jej zdravotný stav a finančnú situáciu, že jej bude prispievať čiastkou 100 eur mesačne na výživu. Prvú čiastku jej poslal 28. 10. 2015 a poslednú čiastku vo výške 120 eur jej poslal 25. 01. 2016. Navrhovateľka tvrdila, že odporca je schopný prispievať na jej výživu, pretože poberá starobný dôchodok a má aj príjem z pracovného pomeru. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že manželstvo strán konania trvalo od 10. 01. 1976 do 23. 12. 2015, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 02. 12. 2015 č. k. 6C/447/2015-18, ktorým bolo manželstvo účastníkov rozvedené. Z čestného

prehlásenia odporcu zo dňa 30. 09. 2015 zistil, že sám odporca sa ešte pred rozvodom manželstva zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky mesačne po 100 a naposledy takto prispel navrhovateľke za mesiac január 2016. Skonštatoval, že navrhovateľka má príjem len z invalidného dôchodku v sume 378,50 eura mesačne, pričom zvýšené výdavky na strane navrhovateľky sú spojené s jej nepriaznivým zdravotným stavom, keď za lieky dopláca cca 120 eur mesačne. Na strane odporcu zistil, že má príjem zo starobného dôchodku mesačne vo výške 394,60 eura a zo mzdy vyplácanej na základe dohody o vykonaní práce, ktorej priemerná výška za 3 mesiace predstavovala sumu 446,86 eura. Nesporne zistil, že mesačné výdavky navrhovateľky, súvisiace najmä s jej ochorením, sú podstatne vyššie než výdavky odporcu. Dodal, že navrhovateľka nie je schopná tieto výdavky vzhľadom i na ostatné výdavky pokryť zo svojho invalidného dôchodku. I sám odporca si tejto situácie bol vedomý, keď dobrovoľne zasielal navrhovateľke po 100 eur mesačne až do doby, pokiaľ bude pracovať (či na dohodu alebo zmluvu a pod.). Pri rozhodovaní o určení výšky príspevku na výživu navrhovateľky, ako rozvedenej manželky, vychádzal zo zásady primeranosti, odôvodnených potrieb navrhovateľky a tiež zo schopnosti a možností odporcu riadne si plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľke, pričom za primeranú považoval výšku príspevku v sume 80 eur mesačne. Argumentoval, že s príspevkom 80 eur mesačne od odporcu bude mať navrhovateľka pre seba spolu s invalidným dôchodkom mesačne sumu 458,50 eura. Zároveň uvedenú výšku príspevku považoval za primeranú aj k schopnostiam a možnostiam odporcu vzhľadom na výšku jeho dôchodku a výšku poberajúcej mzdy a bol toho názoru, že je v schopnostiach a možnostiach odporcu riadne si takto určený príspevok na výživu navrhovateľky plniť bez toho, aby došlo k ohrozeniu jeho životnej úrovne. Taktiež vzal do úvahy skutočnosť, že odporca pracuje ako dôchodca v pozícii stolár a tiež potrebuje finančné prostriedky nielen na bežnú úhradu svojich nákladov, ale aj na regeneráciu svojich síl po vykonaní práce. Na základe uvedených zistení rozhodol o sume príspevku zo strany odporcu vo výške 80 eur od 01. 05. 2016 a vo zvyšku, z dôvodov uvedených vyššie návrh navrhovateľky zamietol ako nedôvodný. Zároveň rozhodol aj zmeškanom výživnom, ktoré predstavuje sumu 160 eur za obdobie od 01. 05. 2016 do 30. 06. 2016. Zameškané výživné povolil splácať v mesačných splátkach po 20 eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok a exekúcie. Rozhodnutie v časti, v ktorej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok odporcovi, odôvodnil s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. e) Zákona č. 71/1992 Zb., v zmysle ktorého je navrhovateľka oslobodená od platenia súdneho poplatku, pričom pri určení výšky súdneho poplatku za návrh vo výške 57,50 eura postupoval podľa položky 8 a) Sadzobníka súdnych poplatkov. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na ust. § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, domáhajúc sa jeho zmeny a zamietnutia návrhu v celom rozsahu. Argumentoval, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym právnym záverom. Bol toho názoru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nie je v jeho možnostiach platiť výživné v určenej výške. Poukázal na čestné prehlásenie, ktorým sa zaviazal navrhovateľke prispievať na výdavky spojené s jej zdravotným stavom sumou 100 eur v prípade, ak bude mať iný príjem okrem starobného dôchodku. Odporcyni preto prispieval do mesiaca február sumou 100 eur mesačne, pričom v mesiaci február skončil jeho pracovný pomer. Na základe Dohody o pracovnej činnosti pracuje v Decodome v Topoľčanoch od 10. 03. 2016 a jeho mesačný príjem z tejto dohody je cca 300 eur. Tvrdil že má spolu mesačný príjem 694,60 eura a svoje mesačné výdavky vyčíslil na sumu 746,03 eura. Ďalej uviedol, že spláca pôžičku zo dňa 10. 09. 2015 v sume 2.500 eur, ktorá bola čerpaná za účelom majetkového vysporiadania ich spoločného syna, keď dňa 03. 09. 2015 darovali spolu s navrhovateľkou ich byt ich spoločnej dcére. Takto prišiel o byt a bol nútený hľadať si prenájom, pričom zariadenie bytu a auto nechal navrhovateľke a zároveň po rozvode netrval na vysporiadaní BSM. Poukázal na znenie bodu 5 darovacej zmluvy, v zmysle ktorého sa dohodli o bezplatnom doživotnom užívaní darovanej nehnuteľnosti v prospech navrhovateľky, preto spochybňoval navrhovateľkou tvrdený výdavok spočívajúci v príspevku na bývanie obdarovanej dcére v sume 100 eur. Uzavrel, že nie sú splnené zákonné predpoklady na vznik vyživovacej povinnosti.

2. K odvolaniu odporcu za písomným podaním vyjadrila navrhovateľka a uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Argumentovala, že v konaní preukázala svoje výdavky, na ktoré súd správne prihliadol a sú v sume 120 eur mesačne. Tvrdila, že súd správne zistil príjem odporcu a správne rozhodol o výške príspevku. K tvrdeniam odporcu v odvolaní týkajúcich sa darovacej zmluvy a poukazovaného bezplatného užívania uviedla, že uvedené formulácia sa nevzťahuje na úhradu energií a iných poplatkov súvisiacich s užívaním bytu. K pôžičke, ktorú odporca spláca, uviedla, že táto bola poskytnutá odporcovi na jeho vlastné účely. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

3. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 65 - § 67 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, ďalej len „CMP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolania odporcu nie je dôvodné.

4. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Podľa § 395 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. CMP, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 395 ods. 2 CMP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa návrhom došlým súdu prvej inštancie dňa 18. 04. 2016, domáhala určenia príspevku na výživu rozvedeného manžela vo výške 150 eur mesačne od 01. 05. 2016. Návrh odôvodnila skutočnosťou, že manželstvo s odporcom bolo právoplatne rozvedené dňa 23. 12. 2015 a poukázala na svoj zlý zdravotný stav, v dôsledku ktorého nie je schopná pracovať od roku 1999. Uviedla, že trpí závažným nevyliciteľným onkologickým ochorením bez možnosti zlepšenia zdravotného stavu, Parkinsonovou chorobou a ochorením štítnej žľazy. Je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 378,50 eura mesačne. Vyzdvihla, že sám odporca sa po odchode zo spoločnej domácnosti v auguste 2015 čestným prehlásením zaviazal, s ohľadom na jej zdravotný stav a finančnú situáciu, že jej bude prispievať čiastkou 100 eur mesačne na výživu a prvú čiastku jej poslal 28. 10. 2015 a poslednú čiastku vo výške 120 eur 25. 01. 2016.

9. Podľa § 72 ods. 1 Zákona o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

10. Podľa § 72 ods. 2 Zákona o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pri tom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

11. Podľa § 72 ods. 3 Zákona o rodine, príspevok na výživu rozvedeného manžela možno priznať najdlhšie na dobu päť rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o rozvode. Súd môže výnimočne túto dobu predĺžiť, ak rozvedený manžel, ktorému súd príspevok priznal, nie je z objektívnych dôvodov schopný sám sa živiť ani po uplynutí tejto doby, najmä ak ide o toho manžela, ktorému bolo v konaní o rozvod manželstva zverené do osobnej starostlivosti dieťa s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom, alebo manžela, ktorý má sám dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom vyžadujúci sústavnú opateru.

12. Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

13. Z uvedenej citácie zákonného ustanovenia § 72 Zákona o rodine vyplýva, že povinnosť prispievať na výživu rozvedeného manžela nevzniká priamo zo zákona, tak ako je to v prípade vyživovacej povinnosti rodičov k deťom alebo vzájomnej vyživovacej povinnosti medzi manželmi, ale vzniká na základe dohody rozvedených manželov alebo rozhodnutia súdu. Zánik manželstva ako právna skutočnosť spôsobuje zánik osobných, ako aj majetkových práv medzi manželmi. Príspevok na výživu rozvedeného manžela je teda samostatným nárokom s rozdielnymi podmienkami a rozsahom pre jeho priznanie, ako je tomu v prípade vzájomnej vyživovacej povinnosti za trvania manželstva. Pri hmotnoprávnej podmienke

neschopnosti samostatne sa živiť je zrejماً odlišnosť od výživného medzi manželmi, nakoľko v tomto prípade nie je právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň a vyžaduje sa kvalifikovaná miera odkázanosti. Zákon o rodine na rozdiel od výživného medzi manželmi, ktoré upravuje ust. § 71 Zákona o rodine stanovuje v prípade príspevku na výživu rozvedeného manžela iba príspevok na primeranú výživu. Ide o cieľ zákonodarca označením "príspevok na výživu" zdôrazniť užší rozsah výživného, ako je to v prípade vzájomnej vyživovacej povinnosti počas manželstva, čo však neznamená, že by sa mala uhrádzať len časť nákladov na primeranú výživu, ale ide o úhradu všetkých odôvodnených potrieb v bežnom chápaní pojmu výživné, a to v primeranom rozsahu.

14. Neschopnosť samostatne sa živiť ako jedna zo základných hmotnoprávných podmienok pre možnosť priznania príspevku na výživu rozvedeného manžela znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu, rozvedený manžel nedosahuje také príjmy, ktoré by mu umožňovali pokryť jeho základné životné potreby, a to z dôvodu napríklad nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, neschopnosti vykonávať prácu na základe lekárskeho posudku, starostlivosti o invalidné dieťa a pod. V prípade, ak má jeden z manželov aj značne nadpriemerné príjmy a druhý z rozvedených manželov sa ocitol v zlej finančnej situácii, avšak má schopnosť samostatne sa živiť, nárok na priznanie príspevku mu nevznikne.

15. Pri určovaní rozsahu povinnosti prispievať na výživu rozvedeného manžela platí ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného súd prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti a možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné možno určiť až od podania návrhu na súd. Podľa odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

16. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie vo svetle zhora popísaných záverov a v intenciách citovaných zákonných ustanovení vykonal dokazovanie potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, dostatočne zisťoval pomery na strane strán konania. Odvolací súd má za to, že dokazovanie prvoinštančného súdu bolo veľmi starostlivo orientované na to, či v prejednávanej veci boli splnené zákonné a skutkové podmienky na uloženie vyživovacej povinnosti odporcovi voči navrhovateľke, a boli spoľahlivo zistené okolnosti rozhodné pre stanovenie výšky príspevku. Odvolací súd sa plne stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci prvostupňovým súdom.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku poukazuje na závery vyjadrené v jeho odôvodnení, a teda, že nárok navrhovateľky na výživné považuje i odvolací súd za dôvodný do sumy 80 eur mesačne, keď vychádzal z toho, že manželstvo účastníkov bolo uzavreté dňa 10. 01. 1976 a právoplatne rozvedené dňa 23.12.2015 rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 6C/447/2018-18 zo dňa 02. 12. 2015. Z odôvodnenia rozsudku o rozvode manželstva vyplýva, že niekoľko rokov pretrvávali medzi stranami konania nezhody, ktoré podľa odporcu /navrhovateľa v uvedenom konaní/ vychádzali z toho, že si s navrhovateľkou /odporkyňou v uvedenom konaní/ prestali rozumieť a dochádzalo ku sporom a hádkam. Navrhovateľka tvrdila v uvedenom konaní nezodpovednosť vzťah odporcu k práci, požívanie alkoholických nápojov a jeho agresivitu. Ďalej z obsahu spisu je zrejmé, že odporca sa pred rozvodom manželstva zaviazal prispievať na výživu navrhovateľky mesačne po 100 eur čestným prehlásením zo dňa 30. 09. 2015, skutočne jej aj prispieval od októbra 2015 do januára 2016. Čo sa týka pomerov strán konania, z obsahu spisu je zrejmé, že navrhovateľka, ako vyplýva z rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie zo dňa 03. 12. 2015 poberá od 01. 01. 2016 invalidný dôchodok vo výške 378,50 eura mesačne, že žije v 4 izbovom byte spolu s dcérou, ktorý byt spolu s odporcom darovali darovacou zmluvou zo dňa 03. 09. 2015 dcére Q. I., za súčasného zriadenia vecného bremena - bezplatného doživotného práva bývania a užívania uvedeného bytu navrhovateľkou. Nájomné za byt platí dcéra a navrhovateľka platí za elektrinu mesačne 27 eur a za internet 17 eur. Za prenájom záhradky platí ročne 25 eur. Podieľa sa na úhrade poistenia bytu v jednej polovici ročne zo sumy 50 eur. Za plyn platí mesačne 7 eur, Satrio 7 eur, telefón 20 eur. Vzhľadom na svoj zdravotný stav dopláca mesačne za lieky cca 120 eur. Ďalšiu vyživovaciu povinnosť nemá. Odporca poberá starobný dôchodok vo výške 394,60 eura mesačne, pričom zároveň pracuje na dohodu o vykonaní práce od 07. 03. 2016 na pozícii stolár. Za mesiac marec 2016 bola čistá mzda odporcu vo výške 329,71 eura, za mesiac apríl a máj 2016 vo výške 505,44 eura mesačne. Spolu 1340,59 eura, čo v priemere predstavuje sumu 446,86 eura mesačne. V čase začatia

konania odporca žil v prenajatom 2 izbovom byte a za prenájom platil mesačne 233 eur, čo dokladoval nájomnou zmluvou uzavretou dňa 26. 02. 2016. Jeho ďalšie výdavky predstavujú poplatky za elektriku mesačne 13,42 eura, za vodu 13,50 eura mesačne a plyn 75 eur. Má zdravotné problémy a za lieky dopláca mesačne cca 20 eur. Spláca pôžičku, ktorú si vzal vo výške 2.500 eur a to mesačne po 161,03 eura. V máji 2016 sa presťahoval do garsónky a za prenájom platí 250 eur mesačne. Inú vyživovaciu povinnosť nemá, má známosť s inou ženou, s ktorou však nežijú v jednej domácnosti.

18. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v tomto prípade uloženie tejto povinnosti nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko z obsahu spisu a pripojeného spisu sp. zn. 6C/447/2015 vyplýva, že návrh na rozvod podával odporca z dôvodu prehlbenia rozporov za posledných 7 rokov a manželstvo bolo rozvedené z dôvodu, že si prestalo plniť svoj spoločenský účel a svoje funkcie, pričom ani jeden z účastníkov nevidel perspektívu ich manželstva do budúcnosti.

19. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutočnosti zistené dokazovaním, zohľadnil výšku príjmov aj výdavkov na strane oprávnenej aj povinnej osoby, ich sociálny, majetkový a zdravotný stav a správne určil príspevok na rozvedenú manželku v sume 80 eur mesačne. Táto suma je na jednej strane primeraná potrebám navrhovateľky a na strane druhej príjmovým a majetkovým pomerom odporcu, pričom zároveň neohrozuje životnú úroveň odporcu. Taktiež určenie počiatku vyživovacej povinnosti odporcu je súladné s ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine a rovnako správne súd prvého stupňa stanovil i výšku zročného výživného a lehotu na jeho zaplatenie, postupujúc plne v intenciách § 228 ods. 4 CSP.

20. Odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za správny aj vo výroku o určení poplatkovej povinnosti, ktorý výrok súd prvej inštancie riadne a správne odôvodnil skutočnosťou, že navrhovateľka je v tomto konaní oslobodená od zaplatenia súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. e/ Zákona o súdnych poplatkoch. Potom správne v zmysle ust. § 2 ods. 2 prvá veta uložil túto povinnosť odporcovi.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení vyživovacej povinnosti, zameškanom výživnom, trovách konania a súdnom poplatku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. Odporca podal odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu, teda aj v zamietajúcom výroku. V tejto časti musel odvolací súd odvolanie odporcu zamietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

23. Podľa § 359 zák. č. 160/2015 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

24. Podľa § 386 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

25. Citované ust. § 359 CSP rieši problematiku aktívnej procesnej legitímácie, teda ktoré subjekty sú oprávnené uplatniť odvolanie. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu, a teda právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi konania, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená určitá ujma. Pod formálnou ujmu sa rozumie odchylenie výroku rozhodnutia od posledného podaného návrhu účastníka a to k jeho nevýhode, pričom sa navzájom porovnáva ich obsah a rozsah. Materiálna ujma sa určuje tým, či vydané rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje osobu podávajúcu opravný prostriedok, a či preto u nej existuje možnosť požadovať na súde vyššej inštancie odchylné rozhodnutie vo svoj prospech. Nestačí však, keď sa ujma len tvrdí, musí skutočne aj existovať, pričom je nezávislá od správnosti alebo nesprávosti vydaného rozhodnutia.

26. Pokiaľ teda odporca napadol rozsudok aj v časti, v ktorej bol návrh navrhovateľky zamietnutý, teda proti časti, ktorá vyznela v jeho prospech, potom bolo potrebné odvolanie odporcu proti tejto časti rozsudku odmietnuť ako odvolanie podané osobou, ktorá na podanie odvolania v tejto časti nebola oprávnená podľa § 386 ods. 1 písm. b) CSP.

27. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).